

O. GRZEGORZ M. BARTOSIK OFMConv
UKSW, Warszawa

PODSUMOWANIE I ZAKOŃCZENIE CZĘŚCI NAUKOWEJ KONGRESU

Ekscelencjo,

Dostojni Prelegenci,

Czcigodni Księża Kustosze Polskich Sanktuariów,

Drodzy Siostry i Bracia, Członkowie Polskiego Towarzystwa Mariologicznego,

Drodzy Czciociele Matki Bożej!

Kończąc obrady naszego Kongresu, pragniemy przede wszystkim uwielbić Pana Boga w Trójcy Świętej Jedynego za Jego odwieczny plan Zbawienia, zrealizowany przez Ojca w Jezusie Chrystusie mocą Ducha Świętego. Wspólnie oddajmy Panu chwałę: Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu. Jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.

Dziękujemy też i uwielbiamy Pana Boga za Najświętszą Maryję Pannę Niepokalaną, która jako nasza kochająca Matka przychodzi na ziemię, aby przypomnieć nam o zbawczym dziele Boga w Trójcy Świętej Jedynego.

Pragniemy wyrazić wdzięczność Panu Bogu także za ten kongresowy czas i za piękną pogodę, zwłaszcza w czwartek, podczas naszych pielgrzymek do sanktuariów maryjnych w Ludźmierzu i na Wiktorówkach.

W sposób szczególny słowa wdzięczności kierujemy pod adresem naszych dostojnych Gości: J E Ks. Kardynała Zenona Grocholewskiego z Watykanu, J E Ks. Arcybiskupa Marka Jędraszewskiego – Metropolity Krakowskiego, Ks. Carlosa Cabecinhasa – rektora sanktuarium w Fatimie oraz Ks. Zenona Hansasa SAC – prowincjała polskiej Prowincji Chrystusa Króla Księży Pallotynów. Bóg zapłać za obecność i skierowane do nas Słowo Boże!

Dziękuję J E Ks. Bp. Henrykowi Ciereszko – Przewodniczącemu Zespołu Episkopatu Polski ds. Sanktuariów za zorganizowanie Spotkania Kustoszów Polskich Sanktuariów i czynny udział w Kongresie!

Wdzięcznym sercem obejmujemy Księży Pallotynów z zakopiańskiego sanktuarium na Krzeptówkach na czele z Ks. Kustoszem dr. Marianem Muchą. Bóg zapłać za zaproszenie, gościnność i tak wspaniałą organizację Kongresu!

Dziękujemy Właścicielom hotelu *Mercure* za stworzenie tak dobrych warunków, w których mogliśmy prowadzić nasze prace!

Słowa wdzięczności kieruję do Wszystkich Prelegentów, tak z zagranicy, jak i z Polski, za wysoką jakość przygotowanych przedłożeń!

Dziękuję moderatorom poszczególnych sesji: Ks. prof. Marianowi Kowalczykowi SAC i Ks. dr. Januszowi Kumali MIC! Dziękuję Paniom tłumaczkom: Annie Meetschen i Mellany Tancango za posługę językami nie tylko w trakcie obrad, ale także podczas trwania całego kongresu.

Wyrażam wdzięczność Księżom Kustoszom Polskich Sanktuariów oraz wszystkim obecnym tu Członkom Polskiego Towarzystwa Mariologicznego. Bóg zapłać za twórczą obecność na Kongresie! W sposób szczególny pragnę podziękować Pani Iwonię Krysiak i Pani Jolancie Nowińskiej za pracę w recepcji Kongresu oraz sprzedaż książek naszego Towarzystwa.

Dziękuję za obecność Doktorantom Instytutu Maryjno-Kolbiańskiego „Kolbianum” z Niepokalanowa.

Na koniec pragnę podziękować wszystkim za uczestnictwo, aktywny udział w dyskusjach, świadectwo miłości do Matki Bożej oraz tworzenie atmosfery braterstwa i przyjaźni!

Temat naszego Kongresu brzmiał: *Fatima w Bożym planie Zbawienia*. Staraliśmy się patrzeć na objawienia fatimskie i ich znaczenie w perspektywie: biblijnej, patrystycznej, dogmatycznej, duchowo-moralnej, pastoralnej, historycznej i socjologicznej.

W przedstawionych referatach usłyszeliśmy o ścisłym związku wizji fatimskich z objawieniem publicznym, zawartym w prorocत्वach *Starego Testamentu*, w *Ewangelii* a zwłaszcza w *Apokalipsie*. Zapoznaliśmy się też z nauką Ojców Kościoła o roli zadośćuczynienia i ekspiacji za nasze grzechy; obowiązku, który Fatimska Pani przypomniała naszej epoce. Analiza objawień Anioła w Fati-mie wskazała na miejsce, jakie w naszym życiu powinna odgrywać adoracja i uwielbianie Trójcy Świętej. Z kolei konsekwencją postawienia w naszym życiu na pierwszym miejscu Pana Boga winno być nawrócenie i pokuta, które mają być odpowiedzią zarówno na orędzie Ewangelii, jak i na orędzie fatimskie, przypominające i aktualizujące to pierwsze.

Podczas obrad zapoznaliśmy się także z rolą i oddziaływaniem zarówno Sanktuarium Fatimskiego w Portugalii, jak i z oddziaływaniem „Polskiej Fati-my” w Zakopanem na nasz kraj i państwa ościenne.

Niezmiennie cenne było świadectwo prelegentki ze Słowacji, która wskazała na rolę, jaką kult Matki Bożej Fatimskiej odgrywał w tym kraju w czasach prześladowań komunistycznych. Dla wielu z nas ubogacające było wskazanie

roli, jaką Matce Jezusa przypisują muzułmanie. Wreszcie dyskusja panelowa ukazała, jak tajemnice fatimskie realizowały się i realizują w historii współczesnej Europy i świata.

Chcąc podsumować przebieg naszych obrad, należy przede wszystkim stwierdzić, że centrum Bożego planu Zbawienia w stosunku do świata stanowi Osoba i dzieło Syna Bożego – Jezusa Chrystusa, Boga Człowieka, który odkupił nas poprzez swoją Mękę, Krzyż i Zmartwychwstanie. W Starym Testamencie prorocy zapowiadali przyście Mesjasza, wzywając Naród Wybrany do wierności Panu Bogu i zawartemu z Nim przymierzu. W Nowym Testamencie funkcję przypominania Bożego orędzia Zbawienia wykonywali Apostołowie, a dziś pełni ją Nauczycielski Urząd Kościoła. Jednakże sam Pan Jezus i Matka Boża także osobiście zstępują na ziemię, objawiając się i wzywając ludzi do nawrócenia i do prowadzenia życia zgodnego z Bożymi przykazaniami.

W ten nurt „troski Nieba o nasze zbawienie” wpisują się właśnie objawienia fatimskie. Są one znakiem czasu dla naszej epoki i mają wyjątkowy charakter prorocki. Maryja Niepokalana przyszła sto lat temu, aby wezwać ludzkość do wierności przymierzu z Panem Bogiem. Ona także zapowiedziała nagrodę lub karę jako konsekwencję ludzkich czynów, jako konsekwencję przyjęcia lub odrzucenia orędzia Ewangelii i orędzia z Fatimy. Wiele tych zapowiedzi już się wypełniło we współczesnej historii.

Wielkim propagatorami orędzia fatimskiego byli papieże Pius XII i św. Jan Paweł II. *Akt oddania świata Niepokalanemu Sercu Maryi* z roku 1942, dokonany przez pierwszego z nich zaowocował zakończeniem II wojny światowej. Z kolei *Akt zawierzenia świata i Rosji Niepokalanemu Sercu Maryi*, jakiego dokonał św. Jan Paweł II w roku 1984, przyniósł skutek w postaci upadku komunizmu. Dzięki wstawiennictwu Niepokalanej cieszymy się wolnością i żyjemy w niepodległym kraju. Zapowiedzi Fatimskiej Pani spełniły się bowiem i spełniają na naszych oczach.

Jednakże Maryja jako nasza duchowa Matka nie zaprzestała swojej misji. Ona wzywa nas nieustannie do nawrócenia, do pokuty i ofiary za grzechy, do modlitwy różańcowej, zwłaszcza w intencji nawrócenia grzeszników. Opowiadając na apel naszej Niebieskiej Matki, możemy zmienić losy świata, uratować go przed zasłużoną karą za grzechy.

Ufam, że ubogaceni obradami tego Kongresu zaniesiemy orędzie fatimskie do naszych środowisk. Słowa Anioła i Maryi z Fatimy są przede wszystkim wezwaniem do rozpalenia w nas na nowo miłości do Trójcy Świętej (uwielbiania Jej, dziękczynienia, adoracji) oraz do wzmożonej miłości do Niepokalanej. Objawienia fatimskie – to wezwanie do wpatrywania się w Niepokalane

Serce Matki Bożej, aby Ją naśladować w naszym życiu. Jest to też wezwanie do wynagradzania i ekspiacji za nasze grzechy, do troski o zbawienie własne i wszystkich innych ludzi.

Orędzie fatimskie przypomina także o roli Komunii Świętej w naszym życiu. To wołanie o godne przyjmowanie Jezusa Eucharystycznego do naszych serc oraz do wynagradzania mu za wszystkie grzechy i świętokradztwa, jakimi jest obrażany.

Maryja wzywa nas też do praktykowania nabożeństwa pięciu pierwszych sobót miesiąca, do codziennego odmawiania *Różańca* oraz do praktycznej miłości bliźniego, zwłaszcza pomocy osobom biednym, chorym i potrzebującym pomocy.

Życzę sobie i nam wszystkim, abyśmy ubogaceni treściami tego Kongresu nieśli Ewangelię i orędzie fatimskie naszym bliźnim, zarówno słowem, jak i czynem.

Chwała Ojcu i Synowi, i Duchowi Świętemu. Jak była na początku, teraz i zawsze, i na wieki wieków. Amen.